

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA
SFINTEI CRUCI**

**Luarea Crucii
și urmarea lui Hristos**

**SF. MC. SOFIA ȘI FIICELE SALE:
PISTIS, ELPIS ȘI AGAPI**

LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

Sfânta noastră Biserică a rânduit la începutul anului bisericesc o săptămână de cinstire a Sfintei Cruci, o perioadă de meditație, de cugetare la mântuirea sufletului, un bun prilej de curăție sufletească. Astăzi, în Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci, avem în fața noastră trei mijloace de înnoire sufletească, trei trepte ale vieții duhovnicești pe care, toți cei care doresc mântuirea, trebuie să le urmeze: lepădarea de sine, luarea Crucii și urmarea lui Hristos.

Mântuitorul Hristos este Cel care ne arată care este calea către El. Această cale presupune urmarea Lui, adică efortul nostru de a ne înnoi, de a deveni făpturi noi. Lepădarea de sine reprezintă renunțarea noastră la egoism și la modul de a gândi, pur material și trupesc. A te lepăda nu înseamnă a fi o persoană lipsită de personalitate, ci înseamnă a deveni un om nou care nu trăiește doar pentru a mânca și a se bucura de plăceri trecătoare, ci înseamnă a-ți schimba viața în sensul în care a înțeles Marele Apostol Pavel când a zis: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...” (Galateni 2, 20); adică a deveni, din om trupesc, om înnoit, om duhovnicesc.

Preocuparea exclusivă a omului care-și face din egoism și patimi scop al vieții, îl îndepărtează pe om de Dumnezeu. Trăim vremuri marcate de mania profitului, a înșelăciunii și a unui confort bazat pe bani mulți și muncă puțină. Aceasta este drama omului contemporan care constă în aceea că s-a înstrăinat de el însuși, că a devenit un sclav al propriilor dorințe, că relativizează și subestimează adevărata valoare a lucrurilor, că este tributarul unui curent marcat de profit și excesivă

stare de dezumanizare. O realitate a acestui timp o constituie și înstrăinarea unuia față de celălalt, distrugerea relațiilor dintre oameni, a familiei, valori ce presupun sacrificiu, renunțare, răbdare, toate izvorâte și cultivate prin credință, în Biserică. Răsturnarea valorii, umbrirea adevărului până la anihilarea lui, lipsa de conștiință a valorii binelui, transformă pe sârmanul om al zilelor noastre aflat în derivă zilnică, într-o făptură lipsită de sens, cu o existență limitată doar la cele profitabile, aducătoare de mari și nesfârșite situații dramatice. Mai ușor îi este astăzi omului tributatar televiziunilor să fie dependent de bunurile materiale trecătoare, atractive și fără fond, decât să aleagă conștient și responsabil comoara cea duhovnicească, calea Crucii, așa cum o cere Mântuitorul Hristos astăzi: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Asumarea Crucii este ceea ce deosebește pe creștinul adevărat, iubitor de Dumnezeu, de cei puțin sau deloc credincioși. Crucea este pentru noi biruință, cununa Bisericii, ușa către Împărăția veșnică a Lui Dumnezeu; astfel ea devine roditoare „căci s-a înfipt în loc și lucrează în lume, făcând din

pescari Apostoli și din păgâni mucenici, care se roagă pentru noi”, deci toți care și-o asumă purtând-o, se unesc identificându-se cu Hristos Mântuitorul. El nu vorbește abstract despre Cruce ci o leagă cu anticipație de Patimile Lui, iar cel care se face următor Lui se va învrednici de biruința Învierii.

Orice suferință purtată cu răbdare și mulțumire îl apropie pe om de Dumnezeu, de aceea necredincioșii găsesc Crucea absurdă pentru că doresc o viață surogat, trăită în mireasma îmbătătoare a plăcerilor păcătoase, care au ca final tot suferința, tot mai amară și mai profundă, în singurătate și părăsire, în izolare și uitare, față de cei care au ca putere biruința Crucii și bucuria Învierii. Mare dreptate are Sfântul Apostol Pavel când zice: „Cuvântul Crucii pentru cei ce pier este nebunie, iar pentru noi cei care ne mântuim este puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni, 1, 18). Deci, cine fuge de Cruce, nu are parte de Înviere.

Este, deci, momentul să înțelegem că lepădarea de sine aduce luminarea minții, luarea Crucii trezește dorința pentru desăvârșire, iar urmarea lui Hristos aduce Împărăția lui Dumnezeu și Raiul desfătării. ❖

Părintele Adrian Chiriță

VENIȚI LA SFINȚIREA BISERICII, CĂCI TOATE SUNT GATA

Cred că fiecare dintre noi,
măcar o dată în viață a participat
la sfințirea unei biserici.

Dacă nu ați izbutit până acum,
vă îndemnăm să nu pregețați a gusta
din bucuria și emoțiile inegalabile
ale unei asemenea slujbe de o rară frumusețe.

După dumnezeiasca Liturghie,
cred că această sfântă oficiere
este cea mai impresionantă
și mai plină de semnificații, agonisind
clipe cerești în sufletele participanților.

Ținând cont de toate acestea,
să nu uităm că târnosirea sau sfințirea
unei biserici aduce înnoire și binecuvântare
peste zidurile noi, dar și peste credincioși
harul sfânt și sfințitor, făcându-ne părtași
unei negrăite bucurii. Un fior străbate
peste toată mulțimea, iar amintirea
acestui eveniment cu profunde semnificații
în viața noastră este o gustare
cu anticipație din bucuria Împărăției
lui Dumnezeu deschisă fiecărui suflet
care dorește frumusețile Casei lui Dumnezeu.

***Veniți la târnosirea bisericii,
căci toate sunt gata!***

Nu căutați pretexte, căci în pretexte
se ascunde minciuna.

Veniți, căci Dumnezeu vă cheamă.
Răspundeți afirmativ la invitația Lui
și veți primi har ca să puteți trece mai ușor
prin greutățile acestui veac.

Părintele Dinu

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Arhiepiscopia Bucureștilor
Protoleria Sector 4
Parohia Șerban Vodă
str. Petre Țutea, nr. 1

Iubiți credincioși,

Vă invităm cu bucurie la slujba de

sfințire a Bisericii „Șerban Vodă”

care va avea loc pe data de

24 septembrie 2017

Desfășurarea slujbelor, cu ocazia Târnosirii, se va face după
următorul program:

- ❖ **Sâmbătă, 23 septembrie 2017**, la ora 18,00:
  - Slujba Privegherii (Vecernia cu Litia și Utrenia);
- ❖ **Duminică, 24 septembrie 2017**:
  - ora 8,00: Slujba Acatistului Adormirii Maicii Domnului;
  - ora 8,30: întâmpinarea Ierarhului delegat;
  - ora 8,45: săvârșirea Slujbei Târnosirii bisericii;
  - ora 10,00: Slujba Sfintei Liturghii;
  - ora 12,00: Cuvântul de învățătură al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și acordarea diplomelor și a distincțiilor.

Vă așteptăm cu drag!

SFÂNTUL MITROPOLIT TEODOSIE DE LA MĂNĂSTIREA BRAZI

Canonizat solemn la 5 octombrie 2003,
are zi de pomenire 22 septembrie.

De loc din apropierea Mănăstirii Brazi,
s-a născut în prima jumătate a secolului
al XVII-lea din părinți răzeși.

La 18 ani intră în mănăstirea Brazi
și este călugărit la Mănăstirea Bogdana.

Datorită vieții sale duhovnicești,
este ales stareț al Mănăstirii Bogdana,
pe care a și reconstruit-o.

Evlavios, cu o inteligență deosebită,
cunoscând bine Sfânta Scriptură și
Scrierile Sfinților Părinți, este ales
Episcop în anul 1669 la Rădăuți, iar în 1671
în scaunul episcopal de la Roman. S-a
îngrijit de schiturile, mănăstirile și de
săracii eparhiilor. În 1674 este ales, fără
voia lui, Mitropolit al Moldovei, pe scaunul
devenit vacant prin plecarea lui
mitropolitului Dosoftei în Polonia.

Pentru că domnul Moldovei Dumitrașcu
Cantacuzino pusese bir mare asupra
moldovenilor dar și a mănăstirilor,
Mitropolitul Teodosie îndrăznește să-l
întrebe: „Ce sunt acestea Măria Ta, au
semeni lui Antihrist?”. Și domnul mâniindu-
se îl scoate din scaun cu necinste și-l închide,
zice cronicarul Ion Neculce. Domnitorul îl
pune sub pază la Mănăstirea „Sfântul Sava”
din Iași. După un an a fost eliberat, căci se
întoarce Mitropolitul Dosoftei și-l scoate
din închisoare.

Sfântul Teodosie se retrage la
Mănăstirea Brazi. Ridică aici o biserică

frumoasă, cu hramul Sfântul Gheorghe,
unde rânduiește slujbe monahale de zi și
de noapte. În 1688 a fost răpit de apropiați
ai domnitorului și dus în Țara Românească,
unde a fost întemnițat și chinuit timp de
10 săptămâni din cauza unor acuzații
false.

În anul 1691 Mitropolitul Teodosie face
o Diată în care scrie că a ridicat mai multe
locașuri pe care le știe Dumnezeu și lasă
toate donațiile pe care le-a primit de la
credincioși pentru mănăstiri, ucenicului
său, Diaconul Laurențiu, ca să mai facă
două mănăstiri. Dar în anul 1694 o hoardă
de tătari răzleți pătrund în Mănăstirea
Brazi, îl chinuie cumplit pe Sfântul Teodosie
ca să le dea odoarele și banii, și, neprimind
nimic, îi taie capul. Era după „Ziua Crucii”.
Va fi înmormântat în Biserica Sfântul
Gheorghe, ridicată de Sfântul Teodosie,
care în timp se va ruina. Abia în anul 1842
osemintele sale vor fi dezgropate de
Ieroschimonahul Dimitrie, starețul
Mănăstirii Brazi, și reînhumate în Peștera
de jos, ridicată de primii pustnici ai
Mănăstirii Brazi, Teofilact și Sava. Atunci
se afla acolo și Cuviosul Antipa de la
Calapodești care va mărturisi: „M-am
învrednicit a vedea aceste moaște, eu le-am
atins și erau bine mirositoare”.

Sfântul Teodosie a fost întotdeauna
cinstit cu evlavie de creștini, iar canonizarea
sa a fost un moment așteptat. Azi Mănăstirea
Brazi refăcută și pictată minunat adăpostește
moaștele sale, care sunt acum la vedere. ❖

Ce este târnoseala?

Târnoseala este o bucată mică de
pânză, îmbibată în ceară de albine,
frumos mirositoare, pe care
creștinii o primesc drept mărturie, după
sfințirea (târnosirea) unei biserici. Sfințirea
unei biserici este un prilej de mare bucurie
duhovnicească pentru credincioși, iar
târnoseala este mărturia sfințirii ei.

Târnoseala se pregătește prin fierberea
unui amestec de ceară curată de albine,
smirnă, tămâie și alte esențe de parfumuri,
în care se vor înmuia mai apoi fâșii lungi de
pânză albă, sfințită în Altar. În ziua sfințirii
sau târnosirii bisericii, creștinii trec prin
Sfântul Altar, se închină, sărută Sfânta
Cruce și Sfânta Evanghelie, iar la ieșire,
primesc o bucăciță din pânza cerată și
frumos mirositoare.

Târnoseala va fi păstrată ca amintire și
binecuvântare alături de alte lucruri sfințite,
de regulă în colțul de rugăciune, lângă sfintele
icoane, ca pe un obiect care trebuie păstrat cu
evlavie. Această pânză cerată se păstrează
deci în fiecare casă la loc de cinste.

Târnoseala este chipul vieții celei
duhovnicești. Cu ceara respectivă este
pecetluit locul în care au fost puse
moaștele sfinților. Faptul că luăm o
bucată de pânză înmuiață în ceară
topită, poate fi o invitație pentru noi de
a ne pecetlui inima, de a o feri de tot ce
este rău. Poate fi un îndemn de a ne

dăruii altora și de a păstra adevărul
nealterat, precum au făcut martirii.

Așa trebuie să fie viața noastră,
precum această bucată de pânză, trebuie
trecută prin cea dumnezeiască și așa
trebuie să rămână: nedespărțită de cea
dumnezeiască, precum pânza rămâne
nedespărțită de ceară. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 SEPTEMBRIE 2017

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hrisos) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie, Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 23 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Slujba Privegherii – Vecernie cu Litie, Utrenia
Duminică 24 septembrie	08 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) SFÎNȚIREA BISERICII ora 08 ⁰⁰ Slujba Acatistului Adormirii Maicii Domnului; ora 08 ³⁰ Întâmpinarea Ierarhului delegat; ora 08 ⁴⁵ Săvârșirea Slujbei Târnosirii bisericii; ora 10 ⁰⁰ Slujba Sfintei Liturghii; ora 12 ⁰⁰ Cuvântul de învățătură al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și acordarea diplomelor și a distincțiilor.

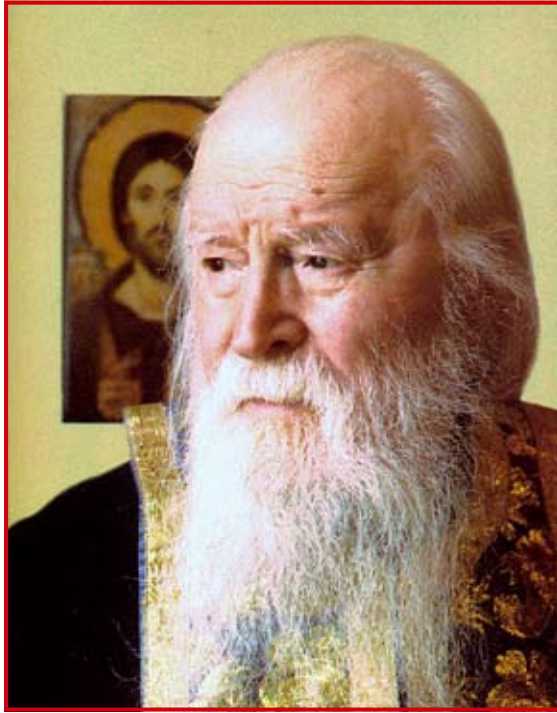

Mărturisitori în temnițele comuniste

15 ANI DE LA TRECEREA LA DOMNUL A PĂRINTELUI SOFIAN

Părintele Arhimandrit Sofian Boghiu (7 octombrie 1912, Cuconeștii Vechi, județul Bălți - 14 septembrie 2002, Mănăstirea Antim) a fost un important duhovnic ortodox și pictor bisericesc român. A fost membru al mișcării „Rugul Aprins”, motiv pentru care a fost deținut politic între 1958-1964.

A intrat în mănăstire la Schitul Rughî din Soroca în toamna anului 1926. A urmat Școala de cântăreți bisericești de la Mănăstirea Dobrușa-Soroca, între anii 1928 și 1932. A fost tuns în monahism la 25 decembrie 1937, iar pe 6 august 1939 a fost hirotonit ierodiacon, în catedrala din orașul Bălți. În 1940 a absolvit Seminarul monahal de la Mănăstirea Cernica. Înzestrat cu darul picturii, a urmat Academia de Arte Frumoase din București (1940 - 1945). În intervalul 1942 - 1946, a făcut și Facultatea de Teologie din București. În 1945 a fost hirotonit ieromonah pe seama mănăstirii Antim din București. A fost unul dintre

participanții cei mai cunoscuți la întâlnirile cultural-duhovnicești ale mișcării Rugul Aprins de la Mănăstirea

Antim (grupare care a cuprins vârfuri ale clerului ortodox și ale intelectualității creștine laice), între anii 1945-1950.

În perioada 1950-1958 a fost numit stareț la Mănăstirea Antim, apoi la Plumbuita, a pictat mai multe biserici și a fost câțiva ani profesor la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț.

În anul 1958 a fost condamnat la muncă silnică pentru activitatea desfășurată în cadrul „Rugului Aprins”. A fost eliberat în 1964 datorită decretului general de grațiere. A rămas în Mănăstirea Antim până la sfârșitul vieții pământești, slujind cu multă blândețe și dăruire duhovnic și având sute de ucenici, motiv pentru care a fost numit „Apostolul Bucureștilor”.

A fost înmormântat la Mănăstirea Căldărușani. (*doxologia.ro*) ❖

Părintele Sofian Boghiu - smerenie, blândețe, dragoste

In măsura în care ai inima înfrântă și smerită, devii tot mai liber interior și atunci Dumnezeu coboară în tine. Rostul nostru pe pământ este să ne umplem de Dumnezeu. Și nu ne putem umple de Dumnezeu decât prin smerenie. Smerenia trebuie să fie fundamentul vieții noastre. Nu ne realizăm prin trufii ieftine, ci numai prin smerenie.

A trăi în smerenie înseamnă a trăi o viață reală. Iar a trăi în trufie este o viață artificială. De aceea, de câte ori ești umilit, rabdă și roagă-te: „Doamne, primește aceste umilințe, în locul smereniei de care am lipsă. Să răscumpere umilințele mândria de care nu mă pot izbăvi de bunăvoie!”

Am fost închis în temnițele comuniste și numai Dumnezeu știe câtă nedreptate era acolo, câtă ură, câtă răutate... Parcă nici nu poți spune în cuvinte. Atunci când eram mai chinuit, încercam să nu mă revolt, să nu cârtesc. Mă gândeam așa: Hai să-mi amintesc cu ce am greșit eu față de Dumnezeu, de pătimesc acum aceste nedreptăți! Și mă gândeam la niște păcate ale mele pe care le știam numai eu și Dumnezeu, iar suferința o priveam ca pe un canon și nu mă

revoltam. Mă gândeam că, dacă și eu aș fi fost mai bun, nici gardienii n-ar fi fost atât de răi - așadar și eu eram vinovat pentru răutatea lor. Așa îi puteam ierta pe toți și mă puteam ruga pentru ei, și aproape că nu mai simțeam suferința pe care mi-o pricinuiam.

Și vă spun drept că atunci când puteam să fac toate acestea și să mă gândesc la păcatele mele, simțeam în inimă o bucurie așa de mare, și o pace, și o bogăție de iubire, că parcă zburam, deși eram în pușcărie. Eram atât de preocupat ca să-mi văd păcatele, încât și noaptea vorbeam prin somn și îmi ceream iertare de la Dumnezeu. Și erau acei caralii care pândeau pe la uși, și ascultau pe la gratii ce spuneam eu; iar a doua zi mă chemau la anchetă și-mi serveau cuvintele pe care le spuseseam prin somn, din cauza frământărilor mele sufletești.

Îmi strigau: Păcătosule! Popă păcătos!, și-mi repetau tot ceea ce spuseseam noaptea prin vis, Dumnezeu știe cum.

Dar asta am vrut să spun: este foarte important să ne recunoaștem starea de nevrednicie față de Dumnezeu.

Să nu aduci nimănui nici o vină, decât numai ție. Să te căiești mereu din toată

inima. Dacă nu mă găsesc vinovat în mod real și nu mă căiesc din adâncul sufletului, atunci nu mă pot ruga cu putere și nu pot avea bucuria deplină a rugăciunii. Dacă ai acestea două, smerenia și iertarea aproapelui, ai să vezi cum începi să capeți în tine ceva din Dumnezeu, ceva extraordinar. Numai Duhul Sfânt poate aduce acest „ceva” în inimile noastre. N-am urât pe nimeni dintre dușmanii care ne-au asuprit și n-am regretat niciodată că am ajuns la închisoare.

Acolo era nevoie și de mine ca, împreună cu frații noștri români, să suferim cu toții urgia venită asupra țării. Fie, Doamne, suferința noastră, ca un canon pentru păcatele noastre, dar și ca o jertfă adusă pentru iertarea păcatelor neamului românesc și pentru binecuvântarea dumnezeiască asupra întregii noastre țări!

Căutați să faceți cât mai mult bine în jurul vostru, rugați-vă cât mai mult cu Rugăciunea lui Iisus, nu vorbiți de rău pe nimeni și astfel veți avea pacea inimii. Bunul Dumnezeu și Maica Domnului să vă ajute neîncetat, în orice loc vă veți afla. (*Pr. Sofian Boghiu - Revista Familia Ortodoxă, nr. 9(44)/2012*) ❖